

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 418/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom senáte 7. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Samuelom Baránikom, Podjavorinskej 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 17/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 17/2013.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v predmetnom súdnom konaní o ochranu osobnosti ako žalovaný. Konanie sa začalo žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v roku 2005, kde bolo vedené pod sp. zn. 20 C 17/2005. Okresný súd rozsudkom z 10. októbra 2012 žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie žalobca.

3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť nečinnosťou krajského súdu, ktorý je nečinný od 14. januára 2013. Krajský súd nekonal ani napriek sťažnosti na prietahy v konaní podanej predsedovi krajského súdu (december 2014), hoci považoval jeho sťažnosť za dôvodnú a súčasne uviedol, že vec by mala byť rozhodnutá už v prvom polroku 2015.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vo veci vydal tento nález:

„... Postupom (nečinnosťou) Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 4 Co 17/2013 boli porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Krajský súd v Bratislave je v konaní sp. zn. 4 Co 14/2013 povinný konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov.“

Okrem toho sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva a slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal... Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec... prerokovala bez zbytočných prieťahov, a podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru, aby bola jeho vec spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa toho ustanovenia návrhy vo veciach,

na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom krajského súdu v predmetnom konaní boli porušené jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru.

9. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, II. ÚS 518/2014) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ale i právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného

základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

11. V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd konštatuje, že hoci skutočnosti uvádzané sťažovateľom sú aj dôvodné, ako to vyplýva z odpovede krajského súdu na jeho sťažnosť na prietahy z 13. januára 2015, pozornosti ústavného súdu neušlo, že krajský súd o odvolaní žalobcu rozhodol 8. septembra 2015, teda iba dva mesiace po tom, ako predseda krajského súdu sťažovateľa ubezpečil, že v jeho veci bude rozhodnuté. Sťažnosť sťažovateľa bola podaná ústavnému súdu 28. augusta 2015, teda inak povedané, ústavný súd v súčasnosti nevzhliadol žiadny ústavný dôvod na prípadné prijatie sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, keďže jeho sťažnosť na zbytočné prietahy smerovala k vydaniu rozhodnutia krajského súdu, ktorého sa domáhal, a opatrenie predsedu krajského súdu na urýchlenie konania v jeho veci bolo zrealizované včas. Napokon aj celková doba namietaného odvolacieho konania, v ktorom malo dochádzať k nečinnosti (dva roky a sedem mesiacov) je ešte na hranici ústavnej akceptovateľnosti a nedosahuje intenzitu ústavných prietahov.

12. Tento zistený skutkový stav bol preto so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa proti údajnej nečinnosti krajského súdu je v súčasnosti zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) (obdobne I. ÚS 796/2014).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2015

